
Klap

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Klap

4

Klap

Klap

K l a p

Af Kaj Munk

Nat.d.4.12.38[1]

DET er herligt at høre Studenterne klappe. Det bedste ved de Taler, der holdes i deres Forening, er ofte det Bifald, der lønner dem. Man kan staa flov og halvgnaven ved at blive takket, som om man havde talt homeriske Ord. Men saa husker man sig paa, at det er unge Mennesker, der klapper af bare Glæde over, at være til. Og saa kan man da ikke lade være med selv at blive glad og taknemmelig, og synes, at det var ganske godt det, man fik sagt, og have Lyst til ogsaa at klappe med. Jo, det er herligt at høre de unge Studenter brage. Men det er ligegodt ingenting imod Skovsnæppers Klap, naar den slaar op inde mellem Træerne en 4-5 Alen borte. *Faar* man Glimtet af den, det, der skal give den hidsige Chance for Kasteskuddet? Jo, der var det, og Skuddet, hvor blev det af?

Sikke en Masse Vand Himlen har givet fra sig den sidste Uge, siger de Indfødte og Hjemmeboende. Vedersø, der skal skilles i Veders og ø, er næsten blevet til, hvad den sidste Stavelse lyder efter (men i Parentes slet ikke betyder i-følge Afstamning, da Navnet, første Gang der er fundet, har været stavet Witherhøgh, der skal sige saa meget som Vidarshøj eller Vejrhøj, blot ikke noget med Sø eller Ø): Men i Dag, ved Decembers Indgang, er Sognet visselig ved at være noget med Ø. Hvorhen jeg kaster Blikket, spænder det blanke Vand sig, Aaen er gaaet langt over sine Bredder, Engene aldeles oversvømmede, Søen nærmer sig det tredobbelte af sit ordinære Omfang, Klitterne har faaet en hel Fjord serveret for deres Fødder til at spejle sig i. Oh, det er Løjer og Herlighed at bo i et Land, der aldrig er ens - der aldrig trætter ved Enshed.

Mer Vand vælder ned. Det driver med Tordenbyger i Dag. Saa skinner Sol, saa mørkner Himmel, saa tuder Blæst, saa glimter Lyn, og av, hvor det pludselig hagler. Herligt at være ude i det igen! at se det ilende Skift af Belysninger over de vandrifledede Enge, at drysse ind i Plantagen og mærke sig, hvor vildtrig den er blevet paa 8 Dage, fordi Vildtet drives op fra det lave af de pjaskende Vandmasser og maa søge sig Tilflugt paa de beplantede Høje. Fasanerne skrokker op, hvor jeg kommer frem, sætter sig i Grantoppene og skælder ud paa mine to Følgesvende, Støverne, der vimser rundt og haaber at ramle paa en Ræv. En to-tre Fasaner lister skruttede over den udhuggede Vej en Snes Alen foran mig og tager saa til Vingers. Jeg gider ikke skyde efter det trekvarttamme Kram.

Men nu sætter Chang med et i et gjaldende Hyl, og Knold rømmer sig og farer ud i en hæftig Kvækken. Jeg klemmer mig ind i de vaade Graner og venter. Er her en Mikkell alligevel? Ænderne letter, rabbende deres Protester ud i Solskinnet, fra de oversvømmede

Sige ved Plantagens Fod; og der ankommer saa Morten Hare, humpende ned ad Vejen lige imod mig med et Hjerter, der er ved briste af - ikke Skræk, men Grin over, at de to lavbenede Glamhalse er indskrænkede nok til at indbilde sig, at de kan rende ham ind. Saa ser han mig, idet jeg hæver Bøssen, og gør et uhyre sidelængs Spring, just som Skuddet gaar; uheldigvis har jeg af Vanvare faaet stoppet en Sortkrudtspatron i, Røgen bliver staaende i den vandmættede Luft og gør mig det næste Skud umuligt- - - og nu sidder Morten etsteds ude i Engene og takker sin Skaber for Frelse fra Faren og er bedre tilpas end nogensinde før i sit Liv. Men da jeg stod der og stirrede ind den kunstige Taage mellem ham og mig, da var det, jeg hørte Studenterne klappe bag mig; vips for jeg om og saa den tumlende Snæppe i et dykkende Glimt mellem Grene - - - for Pokker! men prægtigt alligevel! - Saa gaar vi hjem: Fasanerne *vilde* vi ikke skyde paa, Haren skød vi fejl paa, og Snæppen *kunde* vi ikke skyde paa . . Og saa er det pludselig os, der beskydes, de himmelske Gymnasiaster rykker ud med Ærtebøsserne, av, hvor de slaar, det er Hagl Nr. 2 og 1 og større endnu, og se, hvor det gnistrer, hør bare, hør, nu er det Student Asator selv, der har skudt med skarpt og klappet i Hænderne - Bifald til sig selv.

Kaj Munk.